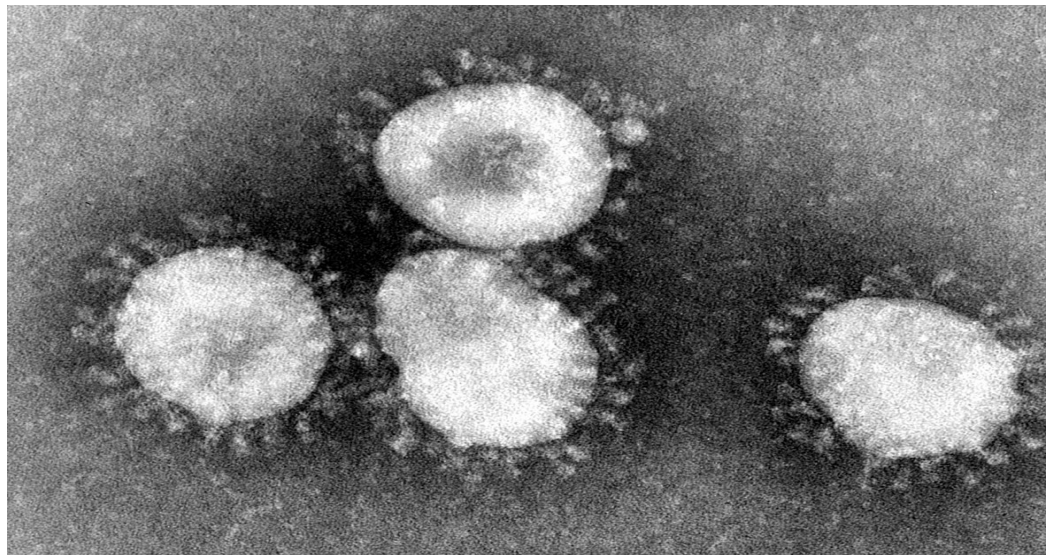

Særudgivelse / COVID19

Prolog

Det er i disse år vanskeligt, at påføre nøjagtige og særskilte betegnelser på tilværelsen, og det er også sådan vi allerbedst kan lide det(?). Verden er et normaliseret mismask af død og ødelæggelse, og disse betegnelser må siges at mangle nøjagtighed. Verden er brændende, fyldt med globale katastrofer, som f.eks. udmønter sig i mindreværdige menneskers døds-march mod falsk velstand og sikkerhed. Verden er klimaets uundgåelige frembrusen mod et endnu ukendt økosystem, og så videre.

Mindre komplekst bliver moradset ikke

ved at disse verdens katastrofale problemer er forbundne. De avler hinanden, styrker hinanden, og denne undertrykkende »synergi« er vævet ind i selve problematikernes kerne. Det er derfor, at det ikke giver mening at sige, at verden gennemgår en bølge af den eller den anden form for undertrykkelse. Det handler om mediefokus og individuel tilbøjelighed til snævertsynethed, og ikke meget andet. Så er det George Floyd og tæppebombningen af myrderier på sorte indvidier i de Forenede Staters territorium, så er det voldtægtsstørme mod kvinder i

Fortsættes på s. 2

...Fortsat fra forsiden

krigshærgede lande. Og nu er det så en global spredning af et virus, som fra at være en flagermus af tvivlsomt helbred på et madmarked i en kinesisk region meget hurtigt fløj helt til himlen og blev en af de største kriser i nyere tid.

Altså, fordi Vesten lige også blev involveret...

Det er altid ligeligt fascinerende og håbsfortærende, hvordan Vesten igen og igen centrerer sig om sig selv. Tager fra alle andre, giver ingenting retur, og kun tænker på sig selv i enhver form for krisetid. Når bomberegnen en dag påbegyndes, så skån ej Europa.

Orkanen har selv forsøgt at gøre sit for at gøre op med dets egen tilbøjelighed til at være eurocentrisk. En af forhindringerne har alle dage været, at der ikke er meget information fra mange steder omkring i verden, og hvis der er, så er det ikke tilgængeligt på sprog, som vi er i stand til at forstå. Dertil hører sig, at Europas fællesskab og interne forbindelser af forskellig slags (fri bevægelighed, sproglige overlap) resulterer i at informationsspredningen og vidensdelingen mellem territorier på det europæiske geopolitiske kontinent har en markant tilstedeværelse. Endnu hører til, at mange oversatte tekster fra f.eks. Sydamerikansk territorium, og alle dets 'subordinerede' territorier, bærer præg af kulturelle særligheder og kontekster, som gør det vanskeligt at tegne et tilstrækkeligt klart billede af situationen dér. Alligevel gør vi af og til et ærligt forsøg på at relay'e begivenheder fra steder, hvor vi er lidt ude at svømme. Det gør vi, fordi det først og sidst er ideerne og handlingerne som binder os sammen, og langt fra kultur, religion og alt muligt andet ligegyldigt.

I

N

D

H

O

L

D

/ PROLOG

/ STILHED

/ SOCIALKONTRAKT

/ KLIMAETS PUSTERUM

/ OFRE OG MARTYRER

/ FORÆLDRE, BØRN (OG LIDT CORONA)

/ LAD CORONA VÆRE DRABEN

/ EPIDEMIOLOG

Denne Coronaudgave af Orkanen er ikke et forsøg på at analysere de forskellige staters forsøg på at inddæmme virus og kontrollere befolkninger, så meget som det et eller andet, forhåbentligt imødekomment, snapshot af tingenes tilstand som de er nu (Juni 2020), og som de har været siden dansk territoriums nedlukning i midten af marts.

Vi håber at det antiautoritære perspektiv skinner igennem, som altid. Hold ud derude, og kæmp!

Eller som det synges;
*Man skal aldrig lade sig nøje
 med den mellemste køje*
 [fucking danskerkultur,
 men pointen er klar!]

orkan

STILHED

Det var ikke en stilhed før stormen, men nærmere en stilhed som følge af den. Og så kom den, stormen, aldrig. Det kunne ellers have været noget af et syn, hvis der virkelig var udbrudt krig mellem mennesket og Covid-19 hertilands. Men ak, i stedet fortrak mennesket sig bag sprittåger og underkastelse til isolation i melatoninindbrydende skærmskær. Der var sgu ikke den sociale konstellation, som Covid-19 ikke formåede at spalte, om så det var bånd mellem familiemedlemmer, kammerater, for ikke at tale om den hellige tosomhed, der hersker mellem arbejdstager og arbejdsgiver. Selv mange døende har måttet dø uden deres nærmeste tæt på.

Men tænk engang for helvede, ikke blot et syn kunne denne kamp have været, men tillige et varigt blødende sår, hvor samfundet ville sprætte sig selv op... O' great wonder.

Så, stilheden indfandt sig.

Det gjorde stilheden hurtigt; Hurtigt, og så kraftfuldt. For et menneske som i sind er en skarp udenforstående til samfundet, så er samfundet i sin helhed og almene udfoldelse særdeles støjende. En konstant ringen for ørerne, hvor det er en kamp at holde fokus på dets nedbrydelse, samtidig med at dets funktion og eksistens fordrer det selvsamme. Og samfundet støjer ikke som en eksplosionsbrand hos et konglomerat, eller som borgerskabets skrigen og råben i mødet med fjendtlighed og utryghed, for her er der sandelig ikke tale om støj, nej, nærmere et sammensurium af klangfuldhed og lykkefølelse. Ikke ud fra en sølle følelse af hævn og skadefryd, bevares, men som et muligt tegn på radikal forandring, hvor begrænsning må vige for frihed, og hvor det utæmmede menneske får rum til at finde plads i en verden, som hidtil har hyldet absolut tvangspositionering og forudsigelighed.

Hvor de magtfulde taber.

I stedet støjer samfundet med reklamers blinken, salgsassistenter kunstige menneskelighed, som et parfumehelvede på åben gade, med alskens forbrugspsykosser og mentale fravær; den totale overgivelse til et maskineri, der hamrer udgrænsede i jorden, og løfter de privilegerede op til det gode liv.

Det var i stilheden så uvirkeligt, så fandens uvirkeligt, at kunne høre en spraydåses hvislen ude i nattens mørke, eller det havde man i hvert fald kunne høre, hvis der var nogen som havde

Fortsættes på s. 4

...Fortsat fra s. 3.

turdet bevæge sig ud. Det var der nok også. Må man håbe.

Ikke en bil morgen, middag, aften, nat, udover nationalgardister i politiuniformer for at holde orden på den mest ordentlige befolkningsmasse på Jorden. De mest autoritetstro, selvretfærdige og solidariske mennesker overhovedet. Med andre ord: De mest rædselsslagne, falske og politisk korrekte mennesker overhovedet.

Tomt alle steder, og med tomhed kommer stilheden. Den rigtige stilhed, hvor man som afviger havde samfundets infrastruktur for sig selv, idet Covid-19 tog livet af de allerede hjernedøde, sendte dem hjem til deres designerhuler og højbelagte baghaver, og København blev pludselig til et åndehul for resten af os. De meget få af os.

Ufatteligt.

De, som alligevel trodsede karantæneherredømmet, og skuttende bevægede sig ud med mundbind og høtyve, de gik store buer udenom én på gader og stræder, på stationer og i supermarkeder.

Det var så dejligt og fantastisk.

For hvis nogen giver rum fra sig, fordi rum ikke længere har nogen værdi, hvilket det stort set ikke har nutildags, så er det bare om at tage det rum, modellere det efter eget ønske, og så forsøge at holde fast i det.

Folk, der er blevet så nedgraderet til ingenting af narcissisme og envejseksibitionisme, de har ofte truffet beslut-

ningen om at det rum, som de selv har givet afkald på, skal stå tomt. Det skal bare være der, ubrugt. Butikker skal bestå, men ingen skal handle i dem. Parker skal benyttes, men kun efter sindssygt rigide regler. Biblioteksvæsenet skal florere, skønt færre og færre læser bøger. Osv.

Og, sommetider hopper kæden helt af, hvorved disse folk indfletter sig i et phoney narrativ om, at de gennem utryghed or some shit er blevet presset væk fra deres vante græsgange. Men nej, de er selv skredet, og nu anstiller de sig in absentia, komplet forargede over »et samfund i forfald«. Lad dem bare, selvfølgelig, og hold så denne utryghed kørende, så de ikke engang overvejer at komme igen. Om ikke andet, så foreløbig.

Stilheden er nu forvundet igen. Covid-19 har lagt sig til at sove for en stund, så nu kan mennesket igen gå på jagt med kreditkort i hånden, og undertrykkelse på hjertet. Stadig med afstand imellem sig, og det kunne meget vel blive den nye normal for mange. Flere dødsfald havde formentlig gjort udfaldet...

Uanset hvad, så består et håb om, at stilheden igen kan indfinde sig, for den har uden tvivl masser af adgangsveje!

Corona

Socialkontrakt

Aldrig har der hersket så meget ordensmagt i Danmark.

Glem det dansk-nazityske samarbejde i 40'erne, glem tilstedeværelsen af politi og/eller militær ifm. længerevarende

uroligheder såsom Ungdomshusets rydning og COP15, eller angrebene mod Krudttønden og Synagogen i 2015; Disse dage cementerer et helt andet ball-game.

Fortsættes på s. 5

For denne gang bærer ordensmagten ikke udelukkende uniformer eller skydevåben. De har ikke en bestemt gennemsnitsalder, et bestemt køn, eller bor i en bestemt by (for det kan fandeme ikke slås fast, at de fleste bor i landets større byer, som man måske ellers skulle være tilbøjelig til at tro!).

Det, som de til gengæld har tilfælles er besiddelsen af en smartphone, og så en forfærdelig stærk vilje til i fællesskab at styre. Siden den Covidske nedlukning af Danmark, som nu stille og roligt er ved at aftage, der er det blevet klart for de af os, som for første gang på egen krop mærker hvordan en hel middelklassebefolkning kan vende sig imod et mindretal, når det handler om helt basale friheder. Og denne meget nye erfaring er vores privilegium, ingen tvivl om det. Så mange mennesker, også i Danmark, er ikke i stand til at agere på samme måde, som øvrigheden er det, f.eks. pga. køn eller hudfarve. Dermed er tommelskruen strammet til et punkt, hvor selv de på markante områder strukturelt privilegerede i landet mærker overmagtens fremstød.

For mit eget vedkommende, der er frastødelse og vredesudbrud ligesom én ting, når folk finder ud af, hvilke holdninger jeg besidder, hvad jeg enten allerede har gjort, hvad jeg er i gang med, eller måske har i sinde at gøre. Folks generelle konfliktskyhed er selvfølgelig med til at punktere potentielle eskaleringer, i hvert fald så vi undgår håndgemæng.

Men en anden ting er, at man nu skal holdes øje med, blot fordi man bevæger sig udenfor en dør. Og her taler vi ikke om de millioner af overvågningskameraer som efterhånden sidder og kigger med, men vi taler om mennesker. Levende fucking kontrolapparater, som lever på

statens forpulede nåde, og ånder for dens skulderklap. Stickersvin som tilkalder politiet når folk står for tæt opad hinanden i køen til posthuset, eller hvis der bliver holdt børnefødselsdag nede i den lokale park. Pansersvin, som står ude i den silende regn på Louisebroen, for at afskrække folk fra at stimle sammen og holde en fest.

Og hvem er de her mennesker så, disse observanter? Helt almindelige, lader det til. Borgere, som i kollaboration med staten tilsyneladende har regnet samtlige epidemiologiske hovedknusere ud, og altså nu ser sig berettiget til at forcere denne viden og magt nedover hovederne på resten af os. Og det er der en enkelt hovedårsag til: Numerisk værdi.

Danskere er generelt ikke særligt autoritære i deres individuelle handlinger. Den tjans overlader de glædeligt til politiet, ligesom de overlader politikerne til f.eks. at føre aggressiv økonomisk ekspansionspolitik i Verden udenfor Vesten. Det betyder så, at danskerne har et meget autoritært sindelag, men så snart de konfronteres, og de er på egen hånd, så bøjer langt de fleste af. Samler de sig derimod i større grupper, så har vi ofte balladen, og jo større gruppe, des mere ballade. Kan ikke en skid alene, kan »det hele« sammen med andre.

Der er selvfølgelig forskel på de problematikker, som danskerne nu engang kommer sammen om. At smide skrald i naturen er noget de fleste ser negativt på, men det rører dog ikke ved salget af fakler og høtyve.

Sygdomsspredning er noget andet. Det skulle man ikke tro, når man kigger på de allerede eksisterende, og på mange måder sammenlignelige sygdomme, som danskerne hvert år rammes af. Og selv hvis det antages at en sygdom som Covid-19 summa summarum er værre end nogen af de øvrige vira som f.eks. influenzatyperne, så har konklusionen hele tiden været at ja, Covid-19 er værre, men den er ikke så meget værre. Det betyder altså, at det er den negative difference mellem Covid-19 og 'almindelig influenza' som har transformeret det danske samfund til en dødemarsk.

Lyder det sandsynligt..?

Næ, så derfor kan det ikke udelukkende være befolkningens frygt for at blive syge, der har gjort dem til uofficielle overformyndere. Det er snarere det totalt indbildske samfundsansvar, som staten har pumpet befolkningen med; Som mange borgere ukritisk i fællesskab har taget til sig, og dernæst udbasuneret til alle 'afvigere'.

Og dette samfundsansvar, hvad er dette overhovedet? Et menneske som tager ansvar for samfundet, tager ansvar for hvad? Først og fremmest for sig selv, og sin egen plads og position i samfundet. For det individuelle menneskes samfundsansvar er jo ikke overfor alle andre. Samfundet, ej heller det danske, har aldrig nogensinde gjort noget banebrydende for at skabe et sandt fællesskab. Det ville jo betyde lighed, og det har der aldrig været et ønske om at skabe, og det kommer der heller aldrig. Så hvor er den direkte forbindelse mellem at bære dette 'ansvar', og så at være efter ens medborgere med løftede pegefingre?

Den lavere, mellem, og øvre middelklasse er den allerstørste masse af mennesker, som har det glimrende med staten

og dens langstrakte magtbeføjelser, Corona eller ej. De opnår den bedste sociale, økonomiske og juridiske beskyttelse, de har den bedste adgang til velfærdsstatens ydelser og pengekasser, og nyder den største anseelse i samfundet, navnlig fordi de udgør flertallet. Så når staten opfordrer 'folket' til at være på vagt, til at agere små kontrolmilitser, og således være statens øjne og ører, så er det middelklassen, der oftest og med størst trofasthed træder til. Det er ikke nødvendigvis fordi de alle sammen er eksplicitte nationalister eller fascister med strækmarch og flagfetich! Det er simpelthen fordi det er det rationelle valg for disse mennesker at beskytte deres levevis, om den så er fandens undertrykkende, forbrugerisk, naturfjendtlig, overfladisk og vanedannende. En levevis som de ikke agter at forandre på, skønt deres stemme på Enhedslisten eller månedlige støtte til Amnesty International måtte indikere noget andet... (psst, disse overkompenserende plastikløsninger narrer ikke nogen).

Som nævnt er staten og kollektivets greb om sig selv og resten af befolkningen ved at aftage. Og nu skal vi nok regne med, at den store retfærdiggørelsesproces starter. Ja, politikerne kommer i maskinen, men fuck det, det ændrer jo ingenting. De er jo også vant til leden og den efterfølgende ansvarsfraskrivelse. Men statens lakajer, som i høj grad har bidraget til den månedsvise nedlukning, og ikke mindst håndhævelsen af den, de skal passe på de ikke havner i selskaber, hvor de pludselig skal til at forsvare deres trang til at lege politibetjente. Men det skal de nok overleve; De er jo allerede så påpasselige med at træde udenfor vanlighed, og de tilhørende sociale lags barrierer, som de selv så flittigt opretholder.

Klimaets pusterum

Tænk på hvor mange voldelige aktioner, fredelige protester, underskriftsindsamlinger, sabotager, oplysningskampagner, civile ulydigheder, konferencer og attentatplaner verden har været vidne til i tidens løb, alt sammen i klimaredningens navn. Jeg er ret sikker på, at de fleste vil mene, at resultaterne af disse tiltag i bedste fald har været ufyldstgørende, i værste fald dybt skuffende.

Foruden den særskilte oprørske aktivitet, yay!

Og så selvfølgelig ikke iberegnet de måske allermost moderate klimaaktivister, hvor det er garanteret, at enhver form for funktionel og gangbar klimaindsats med dem ved roret ville være en illusion.

Mange afskyelige klimasyndere har gennem tiden fået brændt fingrene på deres forfærdelige handlinger, og hurra for det, om end så mange flere har sluppet billigt, eller helt og aldeles. Manglen på gangbare resultater i kampen mod klimadestruktion tager dog ingenting fra de mennesker, som har sat liv og levned på spil. Tværtom, fristes man til at sige, så kæmper disse mennesker en utrolig kamp mod alle odds, med spot og spe til følge, med risiko for fængsel og tortur; det kræver så meget mere mod og skarpsind at gå i front, hvor de fleste andre bøjer af, fordi de simpelt hen er bange eller ligeglade, eller begge dele.

Så kom Coronavirus.

Og så skete der noget med klimaindsatsen, men ikke pga. klimaet. Ikke fordi man pludselig fandt ud af, at nu skal naturen have et break fra menneskets overgreb. Ikke fordi alle, eller bare nogen

af de hidtidige tiltag på at standse en dødsmaskine af globale dimensioner som et lyn fra en blå himmel har båret frugt.

Nej, fordi verden gik i stå.

Fordi en sygdom begyndte at sprede sig til alle verdens hjørner, og med fuld succes. Flytrafikken gjorde holdt, det samme gjorde shoppingturene, inklusiv de virtuelle, da mange pakker sendes internationalt med kommercielle fly. Dermed gik forbruget ned, og verdens fyrrum kølnedes. Slavearbejdere er blevet frigivet, skønt mange af dem higer efter at komme tilbage i selen, desværre. Klimaet begyndte at kunne få luft igen, bare en smule.

Det var første fase.

Anden fase var spørgsmålet: »Hvad nu?«

Verden havde forandret sig på ufattelig kort tid. Mentaliteter forblev de samme, menneskelige tilbøjeligheder komplet intakte, men den globale realtilstand blev en ganske anden, og det er den for øvrigt stadigvæk.

Fortsættes på s. 8

I den forbindelse har der været mange (reaktionære) lejre ude og foreslå, at det netop er nu verden bør stå sammen og modellere en ny klimadagsorden, eller i hvert fald at verdens herskere bør gøre dette. Nu hvor flyene er jordbundne, og dele af verdens befolkning ikke foreløbig tager turistkasketten på, dér kunne det måske give mening f.eks. at reformere rejsesektoren. Det har vundet politisk gehør i EU, og også politiske partier i Danmark har luftet ideen om at det er nu, at der ikke bare *skal* gøres noget, men også nu at der *kan* gøres noget. Det kunne også være nu, at man udnyttede det moderne menneskes manglende evne til at gå amok i forbrug. Ved f.eks. at spytte en masse resurser i kampagner som skulle fjerne fokus fra det nye og moderigtige, og i stedet det klimavenlige og, ja, rigtige.

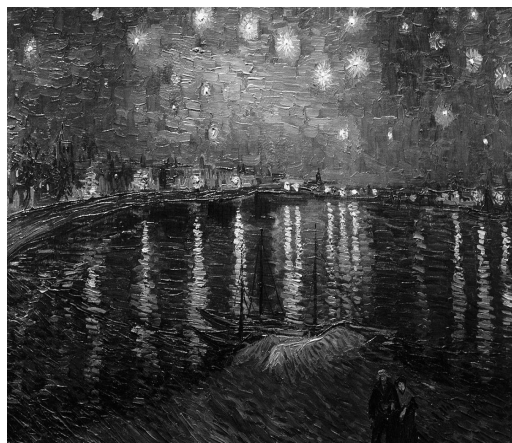
Hvilket selvfølgelig leder hen til anden fase, del to.

Det største problem ved at skulle skåne klimaet gennem legale kanaler under den eksisterende ordens åg, det er, at det aldrig har været noget magtfuldt menneskes idé eller hensigt at skåne klimaet. Det er fortsat en af de så afgørende emner på den globale dagsorden, hvor langt størstedelen af det samlede herredømme aktivt vælger at gøre det stik modsatte end hvad de burde, men ikke hvad der forventes af dem. Det betyder også, at det rent faktisk er et af de globale emner, hvor f.eks. direkte aktion på en eller anden kejtet facon er ret så bredt accepteret. Det er bare en af de der løgne, som almindeligt godtfolk render og bilder sig selv ind. Det er en fed ting ved klimaaktivisme, at der ikke er den der konstante aversion fra alle sider. Samtidig er generel accept også en fare, fordi det gør det så meget nemmere at mildne. Når først en aktivist mærker støtte fra (drone)-

befolkningen, så er de i risiko for at lade sig påvirke (negativt) af selvsamme.

I denne anden fase, del to, der tegner alting sig indtil videre som må forventes. Det betyder, at klimaet atter vil blive genstand for destruktion, så snart de mest af alt paranoide tiltag for at dæmme op for sygdomsspredning trækkes tilbage. Stort set alle herskere med nogen form for indflydelse har meldt ud, at økonomien skal op at køre, og det kan den kun på bekostning af klimaet, nøjagtig som hidtil.

Allerede i begyndelsen af den Store Nedlukning talte forskere om, at det ikke gjorde en døjt at fabrikker lukkede osv. Vi må forlade os på den formodning, at disse forskere ikke var helt sciency i deres udmeldninger, men i stedet valgte at lege plastikpsykologer i stedet. M.a.o. vidste de nok godt, ligesom du og jeg, at klimaets pusterum var såre midlertidigt, at det allerede nu er i fuld gang med at indsnævre sig. Verdens (især udgrænsede) byboere skal snart til igen at inhalere enorme mængder af skadelige partikler. Slavearbejderne i non-Vesten skal atter snart til at knække nakken i kampen for det daglige brød. Og naturen... ja, naturen skal igen berede sig på at blive udslettet som vi kender den.

Tredje fase: Hvor efterlader det klimaaktivismen?

Sandsynligvis nøjagtig hvor den reelt set blev efterladt, da COVID19 var en global realitet. Aktivismen, i alle dens mere eller mindre fantastiske former, vil blive mere og mere omsiggribende, navnlig fordi klimaet vil slå flere og flere aggressive og ødelæggende knuder på sig selv. Det er en meget positiv tanke, for klimadestruktionen stopper ikke sig selv, og forhåbningen om den lejlighedsvis

epidemi er ikke en bæredygtig indstilling med tanke på hvor sjældne en sådan trods alt er.

Dermed vil/må Coronakrisen på ingen måde stække klimaindsatsen. Fuck den reaktionære såkaldte indsats, den bør vi alligevel aldrig vente på. Men vi må ikke sænke paraderne i falsk forhåbning om bedring oppefra. Det kommer ikke til at ske.

Never.

Corona

Ofre og martyrer

Det er en udbredt lomme filosofi, at et virus, herunder Covid-19, ikke diskriminerer. Det kan der være noget om, men det er sgu da underordnet, så længe mennesket gør det. I princippet kan vi alle blive smittet, true, men denne smitterisiko er tydeligt forbundet med det enkelte menneskes parathed til eventuelt at skulle bekæmpe sygdommen, skulle den gå til angreb.

Og her er der ikke lige vilkår for alle. De velhavende, hvide, det er også de mest raske. De har bedre adgang til goder og services i samfundet. De favoriseres i sundhedssystemet af deres socioøkonomiske ligesindede i hvide kitler. De er bedre til at gå til lægen, når det knirker og knager indvortes, og de praktiserende læger tager dem mere seriøst, fordi de har en stærk kapital, og ofte gode forbindelser. De lider i mindre grad af misbrug, og de har i mindre grad traumer fra deres barndomme. Disse fordele giver dem ultimativt et *leg up* i forhold til resten af befolkningen.

Derfor er der bl.a. også radikale røster, som lufter ideen om at det burde være disse velhavende skiderikker som egentlig burde betale for den hovedsagligt økono-

miske samfundskrise, Covid-19 har afstedkommet. Det kommer selvfølgelig ikke til at ske, det kan vi se allerede nu, men det vidste vi også på forhånd. Like, ærligt, hvornår har middelklassen nogensinde for alvor betalt prisen for al den ulykke, de har været med til at producere?

Social ulighed gør det umuligt for alvor at stå sammen mod f.eks. et virus som forhøjer risikoen for kvælningsdød. Solidaritet er et låneord fra landet Utopia. I stedet trækker de rige sig tilbage, fordi de kan, med deres hjemmearbejde, lønkomensationer og opfede arbejdsledsvilkår, imens de sædvanligt nedtrampede bliver sendt hjem uden løn, og må spænde bæltene ind. Som om det er tilstrækkeligt solidarisk at holde afstand! Seriøst, hvad med at sikre sig, at alle er lige for Covid-19? Hvorfor er det mere okay, at socialt udsatte må lade livet, bare fordi de ryger flere smøger og bruger flere bandeord? Disse underklasse mennesker har alle dage været trinbrædder for de øvre sociale lags yderligere oprejning. Dette er et integreret element i et hierarki; At dem på toppen holder bunden nede, netop for selv at blive på toppen.

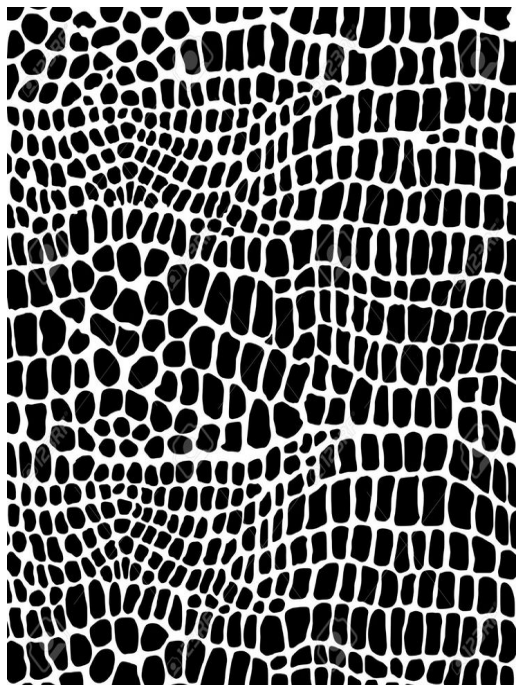
Og, her taler vi bare om et lillebitte fucking afgrænset territorium med et begrænset antal mennesker.

Hvad med den store verden, som Vesten pisser så højt og helligt på ved at udpine? Hvor det nu ikke engang er muligt at hjælpe de millioner af mennesker, som ikke længere kan modtage nødhjælp fordi det hvide overherredømme har sat lukkeskilt på planeten Jorden. Vi lukker ned og redder verdens ældre bedsteborgere, samtidig med at op imod en million børn kommer til at lide sulte- og infektionsdøden. Små levende individer med stemmer og udforskende blikke overdøves af Vestens matematiske ligninger og embedsretorik, der betyder disse børns forsvarsløse endeligt, så vi bl.a. hersteds kan redde de senile og kronisk syge fra en (måske?) betimelig bortgang.

Ingen bør være dommer over liv og død, men derfor kan man godt diskutere hvorvidt et menneske i den sidste fase af livet skal holdes kunstigt i live til fordel for et menneske i dets indledende. Hvor barnets overlevelse, sikret primært pga. udefrakommende nødhjælp, i virkeligheden er visse menneskers forsøg på at gøre *et eller andet* i en verden, hvor brune børn ses som værende brune voksnes affaldsprodukter (hvis ikke de adopteres af den Hvide verden, selvfølgelig), og hvor brune voksne er et råstof for resten af verden. Denne håndsørkning er fucking ikke kunstighed, men i stedet ren menneskelighed.

I denne model for opadstrittende fingerpegning, mod de rige og hvide, dér ligger også et åbenlyst dilemma, fordi samfundskriser i udgangspunktet er en af de bedste muligheder det enkelte menneske har for at frigøre sig. Ikke mindst fordi det sker midt i en sky af kaos. De

fattige er socialt og økonomisk tilbagestående, ja, ligeledes er mange brune og kvinder (og brune kvinder!). Og børnene er et kvalfuldt kapitel for sig selv. Men størstedelen af verdens udsatte er aldrig uden agens. Det har vi set talrige gange før, og det vil vi også se talrige gange i fremtiden. Selv under den nuværende krise råber de marginaliserede op. Og de magtfulde bruger gerne indeværende krise på at indføre ellers kontroversielle tiltag, fordi det i disse tider tiltrækker mindre opmærksomhed. Herskernes konstante angreb på de udstødte, med verdens staters nedlukning som et af de mest brutale af slagsen, vil forhåbentlig også muliggøre et scenarium hvor disse mennesker ikke blot indser, at de bliver revet rundt, men også at de rent faktisk kan gøre modstand, samt at den modstand åbner døre, ingen måske troede eksisterede.

Som antiautoritære skal vi ikke forstenes, når vi ser store og små nationalstater flyde over i recession, når arbejdsmarkedet kollapser, og forbrugshelvedet går op i røg. Vi skal være der til at præsentere, men mest af alt inkorporere vores egne ideer og handlinger i forsøget på realisere et autonomt liv for os selv og hinanden. Hvis folk ikke ønsker at leve på den måde, okay, men så skal de vige for dem, som

ønsker det.

Frihed vinder altid over undertrykkelse.

Det autonome liv kan realiseres uden børsmarkeder, Zalando og jordomrejser. Uden krige og ejendomme. Uden voldtægter og hadforbrydelser. Men først skal vi rydde vejen for forhindringer, så hvis der ligger noget – eller nogen – i vejen for os, så går vi udenom, henover, eller lige igennem.

Corona

Forældre, Børn (og lidt Corona)

Børnene er vores fremtid, også selvom det virker lidt hult, når man tænker på hvilken verden de skal overtage, og hvor lidt nutidens voksne gør for at passe på det gode i verden, som endnu består. Dette 'gode' skal børn ikke længere lære at bevare. I stedet bør det handle om, at de forberedes på at kæmpe for at bringe det gode tilbage, og at være meget mere genstridige i kampen mod det onde.

Det er svært at gøre sig helt klog på, hvor meget børn (under 10 eller så) forstår sig på Corona. De ved nok, at det er en sygdom, og at man skal vaske fingre for ikke at få den. Så ved de nok, at bedstemor og bedstefar kan dø, hvis de bliver ramt af sygdommen, og måske ved de ikke, at de alligevel kan dø når som helst, fordi bedstemor er i behandling for sin tredje kræftsygdom, og at bedstefar ikke kan leve uden bedstemor.

Coronakrisen, hvis man kan kalde den det, har ikke gjort børn noget godt, men det er ikke børnenes skyld. Det er ikke engang Coronavirussens eksistens skyld. Det er meget forældrenes. Corona har bare gjort det endnu mere klart, hvordan

nutidens børn er fremtidens pyntegenstande.

Børn i dag har aldrig været så distanceret fra verden som den virkelig ser ud. Og hver gang de bliver udsat for de ting, som sker i verden, som ikke er rare – og dem er der sandelig nok af – så bliver det blæst helt op, og vilde røster råber i munden på hinanden, hvordan vi bedst kan beskytte vores børn. Men ideen er jo for det første ikke at beskytte vores, men at beskytte børn, punktum. Og når vi ikke på nogen måde viser 'vores' børn hvordan verden (også) ser ud, så giver vi dem heller ikke ordentlige forudsætninger for at træffe valg for **børns** bedste i fremtiden.

» Men børn tager ikke skade af at vide, at der eksisterer sådan noget som racisme eller sexism, fordi det er reelt, og fordi det allerede i deres spæde ungdom begynder at fucke med deres hoveder. Børn kan godt se verdens skævheder, og selvom de ikke kan konkludere noget kohærent som følge deraf. Der er her, at os forældre kommer ind i

billedet. «

Fortsættes på s. 12

...Fortsat fra s. 7

Hvordan ved børn om krig er en lorteting, hvis de ikke har nogen idé om hvad fanden krig er? Og hvis børn vil være politibetjente eller soldater, hvorfor skal man så fodre den drøm, uden at gøre det klart at politibetjente sommetider gør ubevæbnede mennesker ondt, eller at soldater dræber andre mennesker, herunder børn, for penge?

Konsekvensen af denne overbeskyttelse lader allerede til at gøre sig gældende for de lidt ældre børn, eller de 'unge', 'teenagerne' osv. Der er så lidt aktivitet imod undertrykkelse for tiden, og det tegner kun til at blive værre.

Når vi lempet på beskyttelsen af børnene, så højner vi risikoen for at de træder udenfor samfundets normer. Derfor kan mange forældre være bange for, at hvis de bliver introduceret for en mere brutal udgave af den eksisterende verden, at så leder det måske til negative sociale relationer, uacceptabel voldelig adfærd, eller misbrug. Ingen tvivl om at disse afveje er en tragedie for børn og unge, og det er meget kompliceret at få dem til at vende tilbage på rette spor. Men det må bare ikke være grund nok til at lukke af for enhver »afart« af normen. Lige nu har børn og unge så få forudsætninger for at sætte sig op imod det bestående lortesamfund. Også selvom forældrene må besidde mere eller mindre antiautoritære islæt.

Hvis det er børnene, som er fremtiden, så er det også meningen – om borgerligheden vil det eller ej – at de selv samme børn har de allerbedste betingelser for at modellere den, ja, endda forandre den radikalt. Her skal vi ikke være bange for at vores unge skal bære dette ansvar, for det

kommer de alligevel til. Dertil er det vores opgave at sørge for at de klarer sig bedst muligt. Ikke økonomisk, politisk eller socialt. Ikke som advokater og pansere, eller systemrotter. Men dér, hvor det giver mening, i et antiautoritært perspektiv; Hvor de opbygger en menneskelighed som søger at skabe lige muligheder for alle, samtidig med at de har en individualitet, som ikke knækker i forsøget på at skabe en forandring, som – *let's be fair* – muligvis aldrig finder sted...

Børn vil altid se op til deres forældre, og særligt når de trives. Tænk, hvilket ansvar... for at gøre en forskel, lige nu og her. Dvs. ikke lade ens eget barn tage den »sikre« rute, og så håbe på at andres børn bliver frontløbere for en levevis, som forældrene selv helliger sig, men derimod stå bag ens barn hvis du som forælder er så heldig, at de har en stærk karakter, og på samme tid vejlede dem i en retning, hvor undertrykkelse ikke raser derudaf i ubemærkethed.

Så, hvor kommer Corona ind i billedet?

Jo, det hænger sammen med dette skisma i den gængse børneopdragelse, primært fordi denne tid er en glimrende mulighed for at tale om verden på en måde, hvor du selvfølgelig ikke skræmmer livet af barnet, men også hvor du ikke pakker hver eneste negative ting i verden ind i vat med bobbleplast udenom. Det kunne f.eks. være, at børn i sygelig grad ikke skulle påføres forældrenes frygt ift. Covid19, men i stedet at forældrene tager en slapper, og prøver at fokusere på at influere deres børn til at være de mennesker, som de fleste forældre faktisk altid forsøger at overbevise dem om, at de er; De dejligste mennesker, som skal gøre godt frem for ondt, og leve smukke og frie liv med dem de elsker, og med alle andre omkring sig i fredelighed.

Det er måske særligt et forslag til alle de forældre, som måske tænker at eksistentiel afvigelse kommer af sig selv, ligesom det måske på sin vis gjorde for dem selv. Og ja, børn skal ikke have alting serveret råt for usødet, fordi verden er så kompleks som den er. Shit, de fleste voksne kan ikke engang deale med tingenes nuværende tilstand uden at drukne vildreden med shopping, facebook eller euforiserende stoffer. Men børn tager ikke skade af at vide, at der eksisterer sådan noget som racisme eller sexism, fordi det er reelt, og

fordi det allerede i deres spæde ungdom begynder at fukke med deres hoveder. Børn kan godt se verdens skævheder, også selvom de ikke kan konkludere noget kohærent som følge deraf. Det er hér, at os forældre kommer ind i billedet.

Måske har disse forældre ret, når de tænker, at deres børns rasen mod samfundet kommer af sig selv (pubertet ikke medtaget), og måske er det netop den ekstra indsats de gør overfor deres børn, som er med til at de er en lille smule mindre tilbøjelige til at blive de omvandlede samfundsreproduktioner, som de fleste børn og unge ret beset ender med at blive. Men hvis det er rigtigt, så ville der være langt flere antiautoritære unge, just saying.

De forældre, som kender deres børn, de har nok også en ide om, hvilke typer mennesker de dels ønsker at deres børn skal være i fremtiden, men mest af alt kommer det ned til, hvad disse forældre agter at gøre for at (hjælp med at) realisere det. Om disse (antiautoritære) forældre for alvor tør at lade det afspejle sig i deres børns opdragelse, det er en helt anden ting, men der er ingen tvivl om, at de kan være med til at modellere en fremtid, børnenes fremtid, på en måde som de fleste af os kun kan drømme om.

Corona

Lad Corona være dråben

Det er mest ligetil at være lovløs, når lovgivningen er total. Selvfølgelig. Så når vi gennem Coronatiden har været vidne til magtcentriske strakslovgivninger, opholdsforbud, og tvangsisolering af influenzasmittede, så er det en trøst at der er kommet flere lovbrudere derude i samfundets svøbe. De er kommet, fordi de velvilligt eller ej ikke har omstillet sig til samfundets nye, måske midlertidige normer. Pludselig skal der holdes afstand, eller man skal tænke over om man går på Islands Brygge, eller man skal overveje om det er okay at demonstrere.

Men det ville også være kritisabelt at handle såre anderledes, blot fordi staten indskrænker folks friheder yderligere. Folk er allerede hæmmet. Tiden, livet, tilstanden før Coronaland var overfyldt med undertrykkelse på så mange forskellige måder. Så ja, vi kan glæde os over at staten har skabt flere lovbrudere, men vi skal samtidig håbe på at disse nyudklækkede afvigere rent faktisk forbliver afvigere. Dvs. at disse modstandere måske ikke nøjes med at være imod samfundet fordi de ikke længere kan læne sig indover fru Olsen i Netto ved køledisken, men måske begynder at se det større billede.

Den meget stærke forbindelse mellem det liv, som individet ønsker at leve, og den evige karambolage mellem dette ønske, og så statens ønske om at tilrettelægge livet for én. Det er den afklaring som behøves, for at individet siger fra overfor samfundet, og således påbegynder sin færd for at leve et autonomt og betydningsfuldt liv. Betydningsfuldt fordi det er ens eget liv, og ikke længere statens. Fordi det betyder alt, hvad man som individ

foretager sig, og ikke i forhold til om staten synes om det, men i forhold til om det er det rette for individet, og det fortsat ikke afskærer andre individer fra samme vision.

Corona er jo en gave til staten, fordi de kan slå deres overmagt fast, og det har de gjort med stor succes. Det er en gave til de store virksomheder som nu kan godtgøre store nedskæringer. Nedskæringer som de alligevel ville have gennemført, fordi den slags tiltag ligger fuldstændig stabilt inkarneret i kapitalismen. Det er bare sjovere at sige til ens medarbejdere, at de skal skride pga. noget som er udenfor konglomeratets kontrol. Og fair nok, hvis folk bliver fyret for alle mulige ligegyldige produktionscentraler, det betyder ikke en skid. Om noget, så vil en global recession være positivt for alle, også selvom de fleste ikke vil kunne lide det. Change hurts, yes?

Hvad fanden skal vi forøvrigt med alle de 'forbrugsgoder'? Hvad skal vi med al den vækst? Og hvis uddannelsessystemet, sundhedssystemet og landets højteknologiske infrastruktur ikke er bygget til at undlade tyvegods fra racialiserede mennesker verden over, så må disse systemer og infrastrukturer kollapse. Hvis folk på dansk territorium agter at leve over evne, og endda lægge deres underlegne omgivelser øde for at opretholde denne levevis, så fortæller de også omverdenen hvor nådesløse, krigeriske og ondsindede de er.

Og, så er angrebet måske ikke langt borte...

Juhu.

Corona

Epidemilog

Hvad bliver det næste?

Ja, her på dansk terra skal vi nok regne med endnu en bølge Corona, når kulden igen pipper frem til efteråret. Det skal de nok også en masse andre steder. Her er der i hvert fald ikke noget som hedder flokimmunitet, så hvis ikke den danske stat lukker samfundet ned atter, så bliver det i hvert fald et spørgsmål om at den almene dansker virkelig skal være selvdisciplineret, og således gøre sin borgerpligt og komme efter de af os, som ikke har nogen intention om at lade sig underkue.

Hvad bliver den nye normal? Kommer social kontakt som vi kender den til at være en saga blot? Måske, og måske har vi fået øjnene op for at de svage og ældre skal beskyttes bedre, dvs. dem som er tættest på at lade livet skal sætte barren for, hvordan resten af os skal leve det. Could be. Kan også være, at håndsprit bliver en stable i tasken, at håndtrykket forsvinder, og krammet kun er for de fortrolige (som kan fremvise gyldige negative tests!).

Det er egentlig også pisseligegyldigt, og lidt omsonst overhovedet at tænke på. Oprøret starter ikke med en snak om håndhygiejne, eller om et virus' sande fare for en befolkningsmasse. Fuck superspredere (hvad er det overhovedet for et ord?!), og fuck, at når vi endelig får en krise serveret, af dimensioner som er til at tage og føle på, at så indebærer det samtidig en total apati og berøringsangst (no pun intended...) overfor de elementer af den undertrykkende verden, som

kommer under pres i den forbindelse. Ordensmagten har haft nok at se til, de har prustet, og de skulle have tabt pusten. Det skulle de store klimasyndere også, de forbandede røvhuller. For bare at nævne et par eksempler.

Men den antiautoritære bevægelse har også været bange for Corona, og ikke mindst for statens løftede pegefinger og store ord om brud på solidariteten og den nationale sikkerhed. Sygdom er noget andet, åbenbart. Der går grænsen så. Her samles vi pludselig som ét folk, eller hvad? Her findes der pludselig ingen fascister, ingen voldtægtsforbrydere, og ingen velhavere? Ingen dræbende middelklasse? Det danske samfund har lugtet langt væk af denne kortslutning.

Desværre.

Så med Corona og dens 'samlende' og *kollektive* kraft, har folk forhåbentlig lært det følgende: At et fucking semi-harmløst virus uhindret har forårsaget social og statslig kontrol uden fortilfælde lokalt, regionalt, nationalt, internationalt, globalt; At utallige af verdens i forvejen udstødte og underkuede er blevet yderligere banket ned; At den globale økonomiske genstart skal bero på aggressiv vækstpolitikker med social og økonomisk nedtrampning, og klimatæsk til følge; At verdens undertrykkere har fået verdens største *Free Pass*.

Fortsættes på bagsiden

Uanset, at antiautoritære måtte være uenige i denne meget grove og galdesure udlægning af tingene, så må der forhåbentlig herske enighed om, at vi skal være varsomme med at gå i stå, dels fordi vi bliver bedt om det, dels fordi alle andre gør det, og dels fordi vi er bange. Verden omkring os går ikke i stå, kampene stopper ikke. Det er bare lort på lort som sædvanlig, men nu med Corona ovenpå. Og så skal vi nu berede os på at modsætte os en kommende Coronadagsorden, hvor tingene med lynets hast skal tilbage til normalen, hvor flyene skal på vingerne, fabrikkerne genåbnes, alt imens den sociale kontrol opretholdes.

» Ingen bør være dommer over liv og død, men derfor kan man godt diskutere hvorvidt et menneske i den sidste fase af livet skal holdes kunstigt i live til fordel for et menneske i dets indledende. Hvor barnets overlevelse, sikret primært pga. udefrakommende nødhjælp, i virkeligheden er visse menneskers forsøg på at gøre *et eller andet* i en verden, hvor brune børn ses som værende brune voksnes affaldsprodukter (hvis ikke de adopteres af den Hvide verden, selvfølgelig), og hvor brune voksne er et råstof for resten af verden. Denne håndsrækning er fucking ikke kunstighed, men i stedet ren menneskelighed.«

"Ofre og martyrer"

Så, bered jer, kammerater, fremtiden bærer vigtige beslutninger på sig. Dem som er tynget, rejs jer op og stil jer an. Corona gjorde ikke op med noget af det onde; Tværtom kan Corona meget vel være en medvirkende årsag til begyndelsen af endnu mere af det.

orkan

Her kan du få Orkanen

- AFUK (Kbh SV)
- Bogcaféen Halmtorvet (Kbh V)
- Bumzen (Kbh N)
- Cykeltutten (Svendborg)
- Det Frie Gymnasium (Kbh N)
- Demos (Kbh N)
- Folkets Hus (Kbh N)
- Internationalt forum (Kbh N)
- Kraftwerket (Valby)
- Paramount DIY (Roskilde)
- Orkanen.noblogs.org (www)

- Ser du at et af disse steder ikke har flere blade, så send en mail, så kommer der en ny bunke.
- Bor du uden for København kan du få bladet tilsendt med posten. Tag kontakt.
- Vi søger distributører! Har du lyst til at sprede bladet, så tag kontakt:

orkanen1@riseup.net

Bidrag til Orkanen / Contribute to Orkanen

Vi modtager: Artikler (ca. 5000 anslag), læserbreve (ca. 2500 anslag), billeder, tegninger, digte o.a. Send per e-mail. Vi accepterer tekster på dansk, svensk og engelsk.

Næste nummer:

Deadline:

Kontakt: orkanen1@riseup.net

Oplag:

Tidl. numre og PGP: orkanen.noblogs.org

We receive: Articles (about 5000 keystrokes), letters (about 2500 keystrokes), images, poems, etc. Send by e-mail. We accept texts in Danish, Swedish and English.

Next issue:

Deadline:

Contact: orkanen1@riseup.net

Circulation:

Back issues and PGP: orkanen.noblogs.org

PGP fingerprint:

D443 5481 1837 2A5E 72E6 A121 47B2 4022 9DAA 77AA